

for sig for de mennesker, der arbejder i hotel- og restaurationsbranchen, så synes jeg, man skal gøre det, før man er alt for skråsikker om virkningen. Jeg ser i hvert fald frem til – det vil ske i forbindelse med udvalget – at vi får ministerens svar på de 66 spørgsmål, som RBF har stillet i forbindelse med henvendelsen.

Det sidste element i lovpakken, jeg vil fremdrage her, er spørgsmålet om andre aktører i beskæftigelsesindsatsen. Det problematiske ved det er ikke, at AF og kommunerne kan samarbejde med andre aktører. Det sker jo også allerede i dag. Det interessante er, at det nu med vold og magt skal have et bestemt omfang. Det bliver simpelt hen et krav som led i kontraktstyringen.

Samtidig skal den såkaldte udfordringsret nu også gælde på beskæftigelsesområdet. Er det fleksibilitet? Efter vores opfattelse: nej. Er det kontrol og bureaukrati? Efter vores opfattelse: ja.

Jeg synes, at forslagsstillerne skal kigge på høringsvaret fra kommunerne, som siger præcis det, jeg har sagt her, om end med lidt andre ord.

Afslutningsvis vil jeg godt understrege behovet for, at vi får stoppet den stigende arbejdsløshed. Men det sker bare ikke ved at genere de arbejdsløse, men ved at sætte arbejde i gang. Lad mig bare komme med ét eksempel: byggeriet. I løbet af de sidste år er arbejdsløsheden for bygningsarbejdere steget med 4.800 personer.

I den forbindelse har BAT-Kartellet, byggeriarbejdernes kartel, lavet et idékatalog med syv gode og let gennemførlige forslag til øget byggeri og vedligeholdelse. Det vil med statsgaranti føre til flere i arbejde. Det vil oven i købet for befolkningen som helhed føre til forbedret velfærd og mindre boligmangel.

Det samme kan man jo ikke sige om de foreliggende lovforslag, som Enhedslisten derfor desværre under ingen omstændigheder kan støtte.

Kl. 14.10

Tove Videbæk (KRF):

Kristeligt Folkeparti er med i arbejdsmarkedsforliget »Flere i arbejde«, og det er vi godt tilfredse med. Forslagene L 190 til L 194 er en del af den aftale, og »Flere i arbejde« er et enstrengt arbejdsmarkedsystem, som vi tror kan være med til at forenkle og gøre hele dette område mindre bureaukratisk.

»Flere i arbejde« indeholder nogle tiltag, der betyder, at en række mennesker får skåret i omfanget af deres overførselsindkomster. Kristeligt

Folkeparti er principielt enig i, at det er problematisk, at det for nogle kontanthjælpsmodtagere ikke kan betale sig at tage et lavtlønsjob. Denne situation kan være med til at fastholde personer på passiv statsforsørgelse. Det er ikke værdigt hverken for modtageren eller for de personer, der over skatten er med til at betale for det.

Kristeligt Folkeparti vil gerne være med til at få flere i arbejde, for deltagelse i arbejdsfællesskabet giver selvværd og netværk, som er centralt for det enkelte menneske. Kristeligt Folkeparti vil dog nøje følge udviklingen med de personer, som får skåret i overførselsindkomsten, for at sikre, at dette tiltag ikke får utilsigtede effekter.

For Kristeligt Folkeparti vil ikke være med til at forringe svage menneskers levevilkår generelt, og derfor vil vi være meget opmærksomme og reagere, hvis der er mennesker, der urimeligt kommer i klemme. Men vi vil gerne være med til at give incitament, der bevirker, at folk forlader den passive forsørgelse og kommer ind på arbejdsmarkedet.

Vedrørende Beskæftigelsesrådet og de regionale arbejdsmarkedsråd er der kommet høringsvar fra bl.a. den kristelige fagbevægelse, som finder, at det er besynderligt, at Kristelig A-kasse, som har 155.000 medlemmer, overhovedet ikke bliver repræsenteret hverken i Beskæftigelsesrådet eller i de regionale arbejdsmarkedsråd, mens f.eks. Ledernes Hovedorganisation, som i denne forbindelse kun repræsenterer 80.000 medlemmer, altså kun godt halvt så mange, ifølge lovforslaget skal have en repræsentant med i Beskæftigelsesrådet og en repræsentant med i de regionale arbejdsmarkedsråd. Jeg må sige, at det synes jeg også virker besynderligt.

Vedrørende handicappedes adgang til arbejdsmarkedet har De Samvirkende Invalideorganisationer i sit høringsvar nævnt, at der bl.a. er et problem i forbindelse med befordringsgodtgørelse for personer i skånejob. Hvis de pågældende handicappede personer ikke kan få tilkendt en invalidebil og ikke kan køre i en almindelig, så har de et temmelig stort problem, hvis de ønsker at arbejde og passe et skånejob. For dels giver den individuelle handicapørsel ikke mulighed for kørsel til og fra erhverv, dels skal de så for at komme på arbejde ofte bruge taxa eller privat vognmand. Udgifterne til deres transport til og fra arbejde vil da langt overstige det, som man kan synes er rimeligt i forhold til deres indtjening på skånejobbet. Så dette område bør vi nok også kigge lidt ekstra på.